

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De vernietiging van 's menschen vrijen wil is de eigen zending van Satan; eene leer der duivelen van den beginne zijnde, zal zij zulks ook tot het einde blijven. Geweld kan nooit winnen in een geschil dat betrekking heeft op het geweten of de ziel des menschen. „Het moge het lichaam dwingen, maar het kan het verstand niet overtuigen.” De gedachte is voor immer ongeboeid. Vrijheid om te gelooven, kan door een mensch niet geschonken worden; het recht om te handelen, waar de daad niemand schaadt, kan hij niet rechtvaardig wegnemen.

ORSON F. WHITNEY.

No. 7.

1 April 1907.

12de Jaargang.

„KOMT, HEIL'GEN, KOMT!
GEEN WERK NOCH STRIJD GEVREESD,
MAAR UW REIS BLIJ VOLBRACHT!”

DE GESCHIEDENIS VAN EEN LIED.

Door Ouderling RUFUS D. JOHNSON.

„Komt, Heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht!
Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
Naar uw kruis krijgt ge kracht.
't Is beter voor ons, vastberaân,
Met moed en blijdschap voort te gaan,
Dan dat de zorg ons harte kwel':
Alles wel! alles wel!"

[Uit een gewijzigde vertaling van ons lied No. 26. zooals het in de nieuwe uitgave van het liederenboek dit jaar zal verschijnen.]

Het wel-bekende lied beginnende met het bovenstaande vers, is van de pen van William Clayton, een der pioniers en gedurende eenigen tijd privaat secretaris van den Profeet Joseph Smith.

Onder al de Zionsliederen is er misschien geen dat velen van de Heiligen der laatste Dagen dierbaarder is dan „Komt, Heil'gen, komt!" Bijzonder dierbaar was het voor de wegbereiders van het „Mormonisme", die in deszelfs bezielende regels troost en kracht vonden. Terwijl zij het tezamen zongen, op hunne moeizame marschen naar het Westen, namen zij de les van hoop en berusting ter harte, die er in vervat is, en die hun moed schonk om de inspannende en gevaarlijke reis te vervolgen. Het lied was gemaakt geworden, terwijl de Heiligen door eenige hunner zwaarste beproevingen gingen, en zijne regels geven op aanschouwelijke wijze te kennen, welk een groot en heilig vertrouwen deze dappere, kleine schaar op haren Hemelschen Vader stelde. De Heiligen der laatste Dagen waren op een barbaarsche wijze uit hunne woonplaatsen verdreven geworden; zij hadden bijna al hunne aardsche bezittingen verloren; maar, het hart met hoop vervuld, keerden zij hunne aangezichten naar het gouden Westen, en zeiden: „Wij vinden wis in 't Westen, ver van hier, 't land door God ons bereid." Hoe zwaar hen de smart terneder drukte, toen zij alle betrekking met de beschaafde wereld afbraken en hunnen eenzamen tocht aanvaardden, kunnen wij slechts vermoeden, doch zij lieten de lichtende ster der hoop nooit achter den horizon wegzinken. Zij trachtten opgeruimd te zijn, zelfs te midden van moeilijkheden die het stoutmoedigste hart met schrik zouden vervullen, en om luchthartigheid aan te sporen en om te verhoeden dat hunne matte zielen gansch moedeloos zouden worden, werden rond het kampvuur alle soort vermakelijkheden verzonden, nadat de eentonige dagreize volbracht was. Met zingen werd menige zorg uit het oog verloren, terwijl allen mede het lied aanhieven.

Natuurlijk was het lied van hun geloof en hoop hun lievelingslied, en „Komt, Heil'gen, komt” was op een ieders lippen.

Broeder Oscar Winters, een van de pioniers, en schoonvader van President Grant, drukte zijn spijt eens uit over het feit dat de zang-koren der kerk van dit lied zelden meer dan drie verzen zingen. Hij zeide dat voor hem het laatste vers het liefelijkst en het best van al de verzen was, en verhaalde een kleine geschiedenis, waarin dit lied een plaats innam.

Nadat de pioniertrein op zekeren avond halt gemaakt had voor den nacht, ontdekte men rondom het kampvuur de afwezigheid van een der broederen. Zijn wegblijven uit het kamp veroorzaakte onder de Heiligen veel ongerustheid, en zij waren op het punt om een gezelschap uit te zenden om hem op te sporen, toen hij aankwam. Hij gevoelde zich een weinig ziek, en eenige van de broederen spanden zijne ossen uit voor hem, maar na het avondeten was hij wél genoeg om te blijven zitten. Hij zette zich op een steen bij het vuur en zong met zachte, klagende stem het „Komt, Heil'gen, komt” van 't begin tot het einde. De Heiligen waren altijd gewoon om aan het zingen deel te nemen, vooral wanneer dit lied begonnen werd, maar bij deze gelegenheid werden allen door de zoete melodie op een vreemde wijze ontroerd, en niemand scheen geneigd te zijn om mede te zingen.

Vóór hij geëindigd had, vloeiden bij velen de tranen uit de oogen, zoo groot was de aandoening ervan op hun gemoed. Voornamelijk maakte het laatste vers een indruk, bij de woorden: „En sterven wij alvorens daar te zijn - blijde dag! ongehoord!” Geen der luisteraars vermoedde in het minst, dat het licht dat zijn aangezicht deed blinken, terwijl zijne stem in den volgenden zin van het vers een triomfantelijken toon aannam, een hooger licht was dan het geflikker van het vuur aan zijne voeten. Een plechtige stilte heerschte, nadat het lied geëindigd was, alsof allen een vaag voorgevoel van aanstaande smart hadden; maar de toon van vertrouwen, in de stem van den zanger merkbaar, verfrischte hunne hoop en gaf hun vernieuwden moed om hunnen gevaarvollen weg te vervolgen.

Bij het aanbreken van den volgenden dag werd het geheimzinnige echter opgelost. Toen de zanger op den gezetten tijd niet was verschenen en men zich naar zijnen wagen begaf, werd zijn lichaam koud en onbeziel in den dood teruggevonden, maar op zijn gelaat lag een uitdrukking van vrede en blijdschap. Zijn lichaam werd teeder in de aarde gelegd, en de steen waarop hij den vorigen avond had gezeten werd gebruikt om zijne laatste rustplaats aan te wijzen. Zijn eenzaam graf diende als een der sombere afstandsposten die de lijn van dien vreeselijken tocht afbakenden, en roept der wereld toe, dat de dag der martelaren voor den naam van Christus, nog niet voorbij is.

President Grant vernam later, dat er nog een andere, grootere

reden was, om welke het laatste vers Broeder Winters zoo diep trof. Eenigen tijd na de aankomst van laatstgenoemden in de Salt Lake Vallei, ging zijne moeder van Winter-Quarters uit op reis, en toen de trein te Salt Lake City arriveerde, ging hij hem tegemoet om haar te ontmoeten. Tot zijn groote smart vernam hij, dat ook zij bezweken was onder de verschrikkelijke ontberingen der prairiën, en dat haar lichaam op de dorre vlakten was gebleven.

Haar graf kwam eenige jaren later aan het licht, toen de Burlington Spoorweg door den Staat Nebraska werd gelegd. De landmeters stieten in de lijn die zij voor den spoorweg hadden aangewezen, op een wielband die in den grond was gedrukt, en waarop de naam „Winters” gebeiteld was. Toen zij ontwaarden dat hier een graf was, gingen de landmeters vol eerbied terug op hunnen weg en wijzigden zij de richting van den spoorweg zoodanig, dat het eenzame graf ongeschonden bleef. De agent der maatschappij schreef hierover later naar Salt Lake City, en eindelijk ontwikkelde zich het feit dat het graf dat van Broeder Winters' moeder was. Een gedenkteeken van Tempel-graniet is over hetzelfde opgericht door de nakomelingen van haar die daar begraven ligt.

Indien de Heiligen der laatste Dagen, wanneer dit lied in hunne vergaderingen gezongen wordt, aan deze dingen wilden denken, indien zij over den geest van het dichten van dit lied wilden peinzen, en wilden leeren de lessen van moed en geloof in de ure der beproeving, die in het lied zijn vervat, zouden vele moeilijkheden welke zij verduren, verlicht worden, zooals het geval was bij die onversaagde mannen en vrouwen die alles hebben gebraveerd om de zegeningen mogelijk te maken, welke de Heiligen der laatste Dagen nu genieten.

„En sterven wij alvorens daar te zijn,
Blijde dag! ongehoord!
Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
In het schoon hemeloord.
Maar als ons leven wordt gespaard,
En w' eens in Zion zijn vergeerd
Dan klinkt de juichkreet luid en schel:
Alles wel! alles wel!”

(Uit het Engelsch.)

EEN LANG GEZICHT.

Heer (bij een opticien): „Wees zoo goed deze lorgnet te repareren. Ze heeft me altijd uitstekend gepast, maar van morgen, juist toen ik een brief las, waarin mijn schoonmoeder mij haar bezoek aankondigt, viel ze mij telkens van den neus.”

Opticien: Ja, dat kwam zeker, omdat u een lang gezicht zette”

EEN GROOT MAN.

EENIGE BLIKKEN IN HET LEVEN VAN HEBER C. KIMBALL.

(*Vervolg van blz. 104.*)

In 1836 was Ouderling Kimball met de andere Apostelen terug te Kirtland, waar zij tegenwoordig waren bij de inwijding van den Tempel op den 27sten Maart 1836. Bij deze gelegenheid werd eene rede gehouden door Sidney Rigdon, en eene door den Profeet Joseph Smith, waarna het inwijdingsgebed werd gesproken. „Gedurende de inwijdingsplechtigheden verscheen een engel en zat bij President Joseph Smith Sr. en Frederik G. Williams, zoodat zij een goed gezicht op zijn persoon hadden. Hij was groot, had zwarte oogen, wit haar en gebogen schouders; zijn kleed was uit één stuk en reikte bijna tot zijne enkels; en hij droeg sandalen. Hij was als een boodschapper gezonden om de inwijding aan te nemen.”

De Apostelen en Ouderlingen werden geboden om zich in hunne harten en in gedachte, woord en daad te heiligen en zich voor te bereiden voor eene plechtige vergadering, die op een der eerstvolgende dagen zou gehouden worden. Hier verkregen de broederen hunne tempelzegeningen, welke door de oplegging der handen op hunne hoofden bevestigd werden. „Terwijl deze plechtigheden voltrokken werden”, zegt Heber, „werd de geliefde discipel Johannes in ons midden gezien door den Profeet Joseph, Olivier Cowdery en anderen”.

Den 6den April vergaderden de broederen van het Eerste Presidentschap, de Apostelen en omtrent 400 andere leden van de Priesterschap zich in het Huis des Heeren. De dag was vastgesteld als een dag voor vasten en gebed. In deze vergadering werd het H. Avondmaal bediend door het Eerste Presidentschap en de Apostelen. Er werd over gebeden door het Eerste Presidentschap en het werd aan de vergaderden bediend door de Apostelen. „Dit was volgens de orde door den Zaligmaker onder Zijne discipelen in praktijk gebracht, vóór Zijne hemelvaart. De vergadering duurde tot in den nacht; de geest van profetie was uitgestort, en verdeelde tongen als van vuur zaten op de vergaderden, en velen profeteerden. Engelen dienden velen, want zij werden van velen gezien.

„Dit duurde verscheidene dagen, en een wonderbare geest van profetie werd genoten. Gedurende dezen tijd werden ook vele groote en wonderbare vizioenen gezien.”

Den 10den Mei ging Ouderling Kimball wederom op zending, en onder degenen die zijne getuigenis geloofden en gedoopt werden, waren er die in vreemde talen spraken en van krankheden genezen werden. Eene vrouw, Davis genaamd, die vijf jaren ziek te bed had gelegen en was opgegeven om te sterven, werd door de oplegging zijner handen

genezen, nadat hij in den naam van Jezus de ziekte had bestraft. Binnen een week kon zij hare huishoudelijke plichten waarnemen en de vergaderingen bezoeken.

Te Buffalo werd Ouderling Kimball zijne passage over het meer betaald door een stadsambtenaar, en hij zegt: „De passagiers op de boot waren voornamelijk emigranten van Zwitserland. Nadat ik eenigen tijd gezeten had en hen had aangehoord, kwam de Geest des Heeren op mij, en ik kon tot hen prediken in hunne eigene taal.” Op deze zending, die vijf maanden duurde, doopte hij 30 personen.

In Juni 1837 werd Heber C. Kimball door openbaring geroepen om naar Engeland op zending te gaan. Zijne zwakheid gevoelende om in het geleerde Engeland te prediken, verzocht hij dat Brigham Young hem zou begeleiden, maar de Profeet had voor dezen een ander werk te doen. Heber ging van dag tot dag in den Tempel om God te bidden om bescherming en sterkte. Sommigen rieden hem af om te gaan, wegens de moeilijke omstandigheden van die dagen; doch anderen spoorden hem aan; Hyrum Smith zeide: „Ga, en gij zult voorspoedig zijn zooals niet velen voorspoedig zijn geweest.”

Apostel Kimball had reeds maanden te voren een voorgevoel gehad en geprofeteerd dat hij naar Europa op zending zou gaan. Deze woorden waren tot Willard Richards gericht, korten tijd nadat deze gedoopt was.

„Zal ik met u gaan?” vroeg hij.

„Ja, in den naam des Heeren, gij zult met mij gaan wanneer ik ga”, antwoordde Heber.

Maar Willard was voor zaken op reis in de Oostelijke Staten. Juist een dag voor het vertrek der zendelingen kwam hij terug en werd aan zijne belofte herinnerd. Hij verkreeg toestemming van het Presidentschap; zijn compagnon, Brigham Young, nam op zich om de zaak gedurende zijne afwezigheid alleen te voeren; hij werd denzelfden avond nog tot het zendingswerk afgevaardigd, en hij kon den volgenden dag met het gezelschap vertrekken.

Apostel Kimball zegende, krachtens zijn ambt, al de leden van zijn gezin, voor hij het verliet om op zending te gaan, welke hij ondernam zonder buidel of male.

Te New-York gekomen, moest hij met zijne metgezellen eenige dagen verwijlen, tot de Heere hun den weg zou openen en hun de ontbrekende middelen liet toekomen om hunne passage te betalen. Op de boot werd een ziek kindje behouden en gezond gemaakt door de oplegging der handen van Ouderling Kimball. Des zondags werd den Zendelingen toegestaan om eene vergadering op het schip te houden en Apostel Orson Hyde hield eene redevoering.

Toen zij te Liverpool waren geland, zeide de Geest des Heeren: „Gaat naar Preston.” Toen zij hier waren gekomen, was het kiezingsdag; overal werden zij begroet met muziek en vaandels. Op een der

vlaggen, boven hun hoofd ontvouwd, stond in groote gouden letters: „De waarheid zal overwinnen.” — „Amen,” riepen zij luid, „God zij dank; de waarheid zal overwinnen.”

In verband met de opening van het werk in Engeland had Heber C. Kimball in het voorjaar van 1836 eene merkwaardige profetie uitgesproken over Apostel Parley P. Pratt, toen hij, met den geest van profetie vervuld zijnde, hem en zijne vrouw de handen oplegde om hen te zegenen. Hij beloofde hun, die nu tien jaren getrouwd waren en geen kinderen hadden gehad, in de eerste plaats een zoon; deze werd elf maanden later geboren. Maar verder profeteerde hij tot Broeder Pratt, dat deze naar Canada op zending zou gaan, en in de stad Toronto een volk zou vinden, bereid voor de volheid van het Evangelie, dat hij de Kerk daar zou organiseren, en dat uit de vruchten van die zending de volheid van het Evangelie zich zoude verspreiden tot in Engeland en dat er in dat land tengevolge hiervan een groot werk zou gedaan worden. Ook dit werd letterlijk vervuld. Een der Zendelingen, die met Apostel Kimball in 1837 naar Engeland kwamen, was ouderling Joseph Fielding, die in Toronto door den arbeid van Apostel Pratt tot het Evangelie was gewonnen. De broeder van Ouderling Fielding was predikant te Preston, en had door brieven van zijn verwanten in Canada van het werk der laatste Dagen gehoord, en zijne gemeente aangespoord om God te bidden, dat Hij hun Zijne knechten mocht zenden. Dientengevolge was er te Preston een volk wachtende en bereid om het Evangelie te ontvangen, en werden daar de eerste rijke vruchten van Engeland inge oogst. Velen herkenden de Zendelingen, en in het bijzonder President Heber C. Kimball, als de personen die hun in droomen en vizioenen te voren getoond waren.

Ds. Fielding, die zijne gemeente eerst had vermaand om voor de komst der ware godsknechten te bidden, en hun aanvankelijk den kansel zijner kerk had opengesteld, was zelf niet kinderlijk genoeg om het Evangelie dat zij brachten, te gehoorzamen. Hij scheen niet gedacht te hebben aan de gevolgen, en toen hij zag dat een aantal zijner schapen aan de fontein van levend water gingen drinken en hadden aangevraagd om gedoopt te worden, trok hij zijne vriendschap van de Zendelingen terug en werd zelfs een hunner heftigste tegenstanders.

Zondag 30 Juli 1837 zou voor het eerst in Engeland, en voor het eerst in Europa, gedoopt worden in deze bedeeeling des tijds. Satan zou nu een uiterste poging wagen om het werk van het Koninkrijk Gods in deze landen bij deszelfs begin te stuiten en de dienstknechten des Heeren zoo mogelijk om te brengen. De ijzingwekkende ontmoeting en bovenmenschenlijke strijd, welke de Zendelingen in den voorafgaanden nacht hadden te doorstaan met een legioen duivelen, is beschreven onder den titel „Een kostbare Oogst betwist,” in Ster No. 3, 1906.

Ds. Fielding was woedend, toen hij zag dat toebereidselen gemaakt

werden om eenige zijner leden te doopen. Hij begaf zich naar het logement der Zendelingen, en Heber C. Kimball aansprekende, verbood hij hun, ze te doopen.

Heber antwoordde: „Zij zijn mondig, en kunnen voor zichzelf handelen; ik zal allen doopen, die tot mij komen, en zal van geen mensch een gunst vragen.”

(Wordt vervolgd).

„WETENDE, DAT HIJ EEN' KLEINEN TIJD HEEFT.”

(Openbaring 12 : 12.)

Aan de Zendelingen.

Knechten Gods! geeft al uw krachten
In den aangevangen strijd;
Denkt er aan, de helsche machten
Weten hunnen korten tijd,
Weten mede wie gij zijt,
En 't bevrijden der geslachten
Maakt hen dol van bittere nijd.

En nu worden al hun listen,
Al hun kunsten aangewend,
Daar ze u iedre ziel betwisten,
Die den waren God niet kent.
Zielen storten in ellend —
O, dat alle menschen 't wisten! —
Is het doel der duivelsbent.

Nimmer zijn ze aan 't lanterfantent
Bij hun schandlijk hellewerk.
Welk een voorbeeld, licht-gezantent!
Heilmacht-dragers van God's Kerk!
Toont u mannelijk en sterk!
Stelt weldra aan alle kanten
Aan hun woeden paal en perk.

Moge u kracht noch list versagen!
Wetende zijn' korten tijd,
Zal uw vijand alles wagen.
Mannen, toont hem wie gij zijt!
Maakt dat hij de neerlaag lijdt!
Vrede zal op aarde dagen,
Maar niet dan na zwaren strijd!

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

—:—

Assistent: PAUL ROELOFS.

NATUURWONDEREN VAN ARIZONA.

Uit „Brieven uit en over Amerika”, door C. V. GERRITSEN.

(De Staat Arizona is juist zuidelijk van Utah gelegen, en grenst aan laatstgenoemden Staat.

De natuur heeft hier wonderen verricht, zooals men ze nergens in de wereld, en zóó dicht bij elkaar, te aanschouwen krijgt.

Men spoort van het station Williams in een paar uur naar de *Grand Canyon* *) of *Arizona* en honderd pas van het station staat men voor een afgrond, die — behalve door zijn uitgebreidheid en diepte — een wonder van kleurenpracht en grillige vormen te aanschouwen geeft; een pracht die geen pen in staat is te beschrijven. In de diepte stroomt de Colorado-Rivier, doch men kan haar daarboven ternauwernood zien, daar die diepte 1800 meter bedraagt. Eerst wanneer men afdaald langs een pad dat ruim 10 Kilometer lang is — een weg die gewoonlijk op een paard of muilezel wordt afgelegd — krijgt men eenig denkbeeld van deze meer dan 100 meter breede rivier en van de ontzaglijke rotsblokken die de wanden van dezen afgrond vormen. De schitterende kleurenpracht, telkens varierende wanneer de zon haar licht op een ander deel der uitstekende punten en gedrochtelijke vormen doet schijnen, doet het oog in stille bewondering op dit ontzettend grootsche natuurtafereel staren. Eindelijk, na lang staren, zoekt het oog een grens, maar deze is niet te vinden. Althans niet in de lengte. Deze scheur in de aarde is, langs de rivier gemeten, driehonderdvijftig Kilometer lang (meer dan driemaal de afstand van Amsterdam naar Arnhem!) en twintig Kilometer breed (van Amsterdam tot Haarlem). Voor zoover mij bekend is, bestaat er geen ander natuurtafereel van dien aard: zóó groot en zóó schoon.

Een ander natuurwonder van Arizona, al wordt men er niet zoo door getroffen als door den *Grand Canyon*, zijn de versteende bosschen. Op geringen afstand van Holbrook vindt men boomen, een geheel bosch vormende, uit vóórhistorischen tijd. Zij zijn óf verglaasd, óf versteend, óf verkalkt, en bieden nu, als de zon er op schijnt, een heerlijk kleureffect. Zelfs zuivere kristallen zijn er bij. Er zijn er ook onder die het prachtigste agaat leveren. De boomen zijn soms 70 meter lang, en liggen half bedolven in het zand, half bloot. Sommige boomen zijn geheel gaaf gebleven met alle takken er aan, gelijkende op een boom van agaatsteen. Vóór eeuwen hebben wervelwinden, die het zand op-

*) Van het Spaansche woord *canyon* — bergkloof.

zweepten en in groote massa's verplaatsten, deze boomen, naar men vermoedt, bloot gelegd. Doch de boomen zelven zijn dáár niet gegroeid. In vóór-historischen tijd moet de grond aldaar de bodem van een zee geweest zijn en werden de boomen wellicht, ontelbare eeuwen geleden, door een ontzettende natuurkracht ontworteld en naar de plaats gespoeld, waar zij nu in zoo groot aantal gevonden worden. M. a. w., men weet er niets van hoe die boomen dáár zijn gekomen en op welke wijze zij de versteende en verglaasde lichamen zijn geworden, die nu met hun kleurenpracht ons oog bekooren.

Een ander wonder, op grooter afstand van de spoor, doch door een heerlijke natuur per rijtuig in één dag te bereiken, is de *natuurlijke* brug, waardoor de beide zijden van een bergkloof, 165 meter wijd (zonder rustpunt), ruim 200 meter boven een vervaarlijken bergstroom, verbonden worden.

Maar wat zeker voor velen het meest interessante van de reis is, het zijn de cliffdwellings, woningen van een menschenras dat sedert lang van het aardrijk is verdwenen en van wier vroeger bestaan slechts zeer zeldzaam de sporen worden gevonden. Er zijn namelijk enkele skeletten opgedolven, waaruit blijkt dat het een klein soort menschen moet geweest zijn. Wat evenwel zeer opmerkelijk is, dat is dat hun wijze van behandeling der lijken geheel overeenkwam met die der oude Egyptenaren. De gevonden skeletten waren geheel omwikkeld door windselen van grof linnen.

De woningen dezer menschen zijn op sommige plaatsen nog gaaf aanwezig. Ze zijn gebouwd in overhangende rotsspleten, een paar honderd meter of meer boven den beganen weg, soms boven steile afgronden. De bewoners hebben waarschijnlijk indertijd hun woning van boven af bereikt, maar moeten daarvoor een talent van klimmen en klauteren bezeten hebben, zooals bij tegenwoordig levende menschen niet wordt gevonden. En dáár, in de nabijheid dezer vóór-historische woningen, vindt men nu nog oude stammen van Indianen wonen. heele dorpen met eigen wetgeving en eigen bestuur, vasthoudende aan traditiën, door vele eeuwen heen tot hen gekomen.

Niet weken maar maanden zou men in dit merkwaardig deel van Amerika willen vertoeven, om de wonderen der natuur gade te slaan en in het verleden trachten door te dringen door bestudeering van wat daar nu nog gevonden wordt.

[In verband met bij uitzondering geweldige opschuddingen der natuur, die in dat werelddeel hebben plaats gevonden, leze men in het Boek van Mormon, III Nephi, hoofdstukken 8 en 9. — De bekendheid van de oude bewoners van Amerika met toestanden en gewoonten der oude Egyptenaren wordt opgehelderd door hetzelfde boek, in I Nephi 18 : 23, 24. Zie ook I Nephi 1 : 2, Mosiah 1 : 4 en Mormon 9 : 32.

HOE IK WAARHEID VOND.

Ik ben zeker dat al de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, die het Evangelie in de wereld aangenomen hebben, zich het licht goed herinneren 't welk dat Evangelie op hun verstand wierp. Indien onze verschillende ondervindingen samen gebracht werden en in een boek gedrukt, welk een belangrijk werk zouden zij vormen! Wij zouden de vele wonderbare handelingen van onzen Hemelschen Vader leeren kennen, waardoor hij ons tot eene kennis der waarheid bracht. Terwijl ik dit artikel schrijf, herinner ik mij zeer levendig, hoe de lichtstralen, die van het Evangelie uitgaan, mijne ziel voor het eerst binnendrongen. Het gebeurde op deze wijze:

Op zekeren avond deelde mijne vrouw mij na het eten mede, dat een jonge heer uit Amerika dien namiddag aan de woning had gebeld, en haar een boek, getiteld „*Stralen van Levend Licht*” had verkocht. Nieuwsgierig zijnde om te weten wat het boek bevatte, nam ik het op en begon het te lezen. Voor ik het eerste hoofdstuk geëindigd had, was ik overtuigd dat de waarheden er in verklaard, de waarheden van het eeuwige Evangelie waren dat door Christus en Zijne Apostelen was geleerd, en dat ik zoo lang gezocht had maar niet had kunnen vinden. Geen theologisch boek scheen mij ooit zoo redelijk of was voor mijn verstand zoo duidelijk als dit kleine boek. De waarheden die het bevatte, maakten zulk een indruk op mij, dat ik besloot om het volk op te zoeken, dat zulke leerstellingen leerde. Ik klom aanstonds op mijn rijwiël en reed naar het hoofdkantoor van de Heiligen der laatste Dagen, No. 10 Holly Road, Fairfield, Liverpool. Ik was een weinig zenuwachtig toen ik aan de bel trok, onzeker zijnde hoe ik wel zou ontvangen worden, toen een jonge heer met een zeer vriendelijk voorkomen, de deur opende en mij verzocht om binnen te treden, terwijl hij mij hartelijk de hand drukte. Ik gaf hem het doel van mijn bezoek te kennen, namelijk, eenige lectuur te koopen, en hij beval mij het boekje, „Mr. Durant van Salt Lake City, die Mormoon” aan, en eenige traktaten. Terwijl ik met hem in gesprek was, zag ik verscheidene jonge mannen heen en weer gaan, en ik kreeg een goeden indruk van den broederlijken geest dien zij tegenover elkander toonden. Ik gevoelde dat ik gaarne met de Heiligen der laatste Dagen zou bekend worden. Toen ik heenging, verzocht de heer mij vriendelijk om naar hunne vergaderingen te komen, hetgeen ik beloofde te zullen doen.

Omtrent drie weken later (gedurende dien tijd had ik de boekjes, die ik gekocht had, zorgvuldig bestudeerd, en ik geloofde de leerstellingen er in vervat) ging ik op een Zondagmorgen met mijn zoontje uit om de bijeenkomst van de Heiligen der laatste Dagen bij te wonen. Ik werd zeer teleurgesteld toen ik de plaats bereikte en mij gezegd werd dat er dien morgen aldaar geen vergadering zou gehouden worden,

daar al de Zendingen en vele van de Heiligen naar Blackburn gegaan waren om eene conferentie bij te wonen. Ik zeide tot de concierge van het gebouw, dat ik den volgenden Zondag naar de vergadering zou komen, hetgeen ik ook deed, maar ik was verwonderd zoo weinig menschen aanwezig te zien. Ik kan mijne eerste indrukken niet beschrijven. De liederen, de gebeden, de uitleggingen van de Schriften waren allen goed, maar toch was er iets over deze vergadering, dat geheel verschillend was van alles dat ik gezien had. Al de leden schenen de grootste christenliefde voor elkander te toonen, namelijk die liefde die gevonden werd onder de vroegere Heiligen, en in mij ontstond een verlangen om onder hen geteld te worden. Al deze dingen nam ik nauwkeurig waar en dacht er over na, en hoe meer ik er over peinsde en hoe meer ik de beginselen van hun godsdienst bestudeerde, des te meer werd ik overtuigd dat zij de ware kinderen Gods waren.

Iedere vergadering die ik vervolgens bijwoonde, sterkte mijn geloof in de leerstellingen verkondigd door de Heiligen der laatste Dagen. Ik deed aan mijn vrouw verslag van hetgeen ik gehoord had, en legde zoo goed ik er toe bekwaam was, eenige van de beginselen van het Evangelie uit. Zij stelde echter zeer weinig belang in mijn verslag en mijne uitlegging. Zooals de menschen in de dagen van den Zaligmaker vroegen, „Kan uit Nazareth iets goeds zijn?” dacht ook zij, dat van de Heiligen der laatste Dagen niet kon komen dat zeer goed was, daar zij overal tegengesproken worden. Zij moest echter voor zichzelf bekennen dat er iets zeer aantrekkelijks in hunne leeringen was, want ik sloeg nooit eene vergadering over. Voor ik met de Heiligen bekend was geworden ging ik niet dikwijls ter kerk, want de leerstellingen van menschen maakten geen indruk meer op mij.

Ik was meer dan verblijd toen mijn vrouw mij op een Zondagavond zeide, dat zij zich voorgenomen had met mij mede te gaan om de Heiligen der laatste Dagen te hooren prediken. Zij zeide dat zij eenige van de boeken had gelezen en ze vergeleken had met de Schriften, en gevonden dat de leerstellingen er in vervat, door het Woord Gods bevestigd worden. Bovendien had zij een droom gehad, waarin haar geopenbaard werd dat zij met mij moest gaan. Zij werd diep getroffen door de prediking van een der Ouderlingen, die de waarheid op een hoogst duidelijke, overtuigende wijze voor het volk bracht. Mijne vrouw was voldaan met hetgeen zij hoorde, want zij wist dat het de waarheid was. Dit maakte mij zeer gelukkig. Wij waren niet langer gescheiden in ons geloof, maar waren één geworden in Christus Jezus. Wij hadden van denzelfden Geest ontvangen, en verheugden ons tezamen, dat wij den rechten, smallen weg hadden gevonden. Daarna lazen wij den Bijbel dikwijls. Wij namen toe in genade en in de kennis der waarheid, en vroegen eindelijk aan om gedoopt te worden. Nu zijn wij leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en ver-

heugen ons in de getuigenis welke de Heere ons geschonken heeft van de waarheid van Zijn Evangelie, waarover wij ons niet schamen, want, zooals Paulus, weten wij dat het de kracht Gods is een iegelijk die gelooft en het gehoorzaamt.

WALTER M. DOUGLAS, (in *Mill. Star.*)

GESCHIEDENIS DER NEDERLANDSCH-BELGISCHE ZENDING.

(*Vervolg van blz. 110.*)

1900.

12 Januari. — Pres. W. W. Francis werd van zijne zending ontslagen, en Ouderling Archibald Petterson aangesteld om Broeder Francis op te volgen als President der Arnhemsche Conferentie.

16 Januari. — Ouderling Milton L. Lee werd aangesteld als President der Luiksche Conferentie, om Pres. A. C. Robinson te vervangen, die ontslagen werd om naar zijn tehuis in Zion terug te keeren.

25 Januari. — Te Arnhem stierf Ouderling A. W. C. Lau-Keilholz, na eene ziekte van enige weken. Zijn lichaam werd in eene hermetisch-gesloten kist gelegd, met het oog op verzending naar Utah. Ouderling Lau-Keilholz was op zijne tweede zending naar Nederland, en zijne echtgenoot was met hem op deze zending. Zij waren in November 1898 in Nederland aangekomen, waar zij tot op den tijd van Broeder Lau's ziekte en overlijden, een goed werk hebben verricht. (Voor verdere bijzonderheden zie Ster No. 3, 1900).

11 Februari. — President A. L. Farrell werd gedagvaard om voor den Raad van State in Den Haag te verschijnen, in verband met het opgraven en naar Utah verschepen van het lijk van Ouderling Joseph Hogan Jr.

24 Februari. — Pres. G. J. S. Abels, van de Brusselsche Conferentie werd ontslagen van zijne zending. Het lichaam van Ouderling Lau-Keilholz werd tegelijkertijd verzonden, en werd aan de zorg en het toezicht van Ouderling Abels toevertrouwd voor de reis. Zuster Lau-Keilholz werd gelijktijdig ontslagen om naar Utah terug te keeren.

25 Maart. — Eene conferentie werd te Rotterdam gehouden, met eene vergadering in de zaal „Excelsior” en eene in de zaal „Caledonia”. 22 Zendelingen woonden de conferentie bij, die ook werd opgeluisterd door quartetzing van Zendelingen.

3 Mei. — Pres. A. A. Hinckley werd van zijne werkzaamheden ontslagen, en Ouderling Stanley F. Taylor aangesteld om hem op te volgen als President der Amsterdamsche Conferentie.

3 Juli. — Pres. Anthon van Dam werd van zijne zending ontslagen en werd den 31sten Augustus door Ouderling Joseph C. Platt vervangen als President der Groninger Conferentie.

20 Juli. — Ouderling A. Petterson, President der Arnhemsche Con-

ferentie werd van zijne zending ontslagen, en den 27sten September als zoodanig opgevolgd door Ouderling George L. Weiler.

22 Juli. — Te Amsterdam werd in de Zaal De Wittenstraat, 109—111, eene conferentie gehouden, die vereerd werd met het bezoek van Pres. James L. McMurrin, der Europeesche Zending, alsook van Pres. A. H. Schulthess, van de Duitsche Zending, en van Broeder C. P. Ferrin, de zanger van Utah. Laatstgenoemde gaf gedurende de vergaderingen eenige solo's ten beste. Er waren in het geheel 28 Zendingen aanwezig.

29 Juli. — Eene conferentie werd te Arnhem gehouden, waarbij Pres. J. L. McMurrin en Pres. A. H. Schulthess aanwezig waren. De solozangen van Broeder C. P. Ferrin droegen er ook hier toe bij om de vergaderingen des te aangenamer te maken, en van het zendelingen-quartet werd op beide conferentiën gebruik gemaakt.

31 Juli. — Ouderling Paul Roelofs, President der Rotterdamsche Conferentie en Assistent-Redacteur van de *Ster*, werd van zijne werkzaamheden ontslagen, en werd opgevolgd door Ouderling Henry De Brij, beide tot het waarnemen van de redactie der *Ster* en om over genoemde Conferentie te presideeren.

Het lijk van Ouderling Joseph Hogan Jr. was opgegraven en werd naar Utah verzonden, onder toezicht van Ouderling Roelofs.

28 Augustus. — President Alfred L. Farrell, van de Nederlandsch-Belgische Zending, werd van zijne werkzaamheden ontslagen om naar zijn tehuis terug te keeren, en Ouderling Sylvester Q. Cannon werd in diens plaats aangesteld om over deze Zending te presideeren.

23 September. — Te Groningen werd eene conferentie gehouden. Volgens een verslag bij die gelegenheid voorgelezen, waren in die Conferentie gedurende de verlopen 9 maanden 24 personen gedoopt. In de vergaderingen zong een zendelingen quartet, samengesteld uit Ouderlingen A. Nibley, R. W. Eardley, J. K. Meibos en L. Y. Rigby.

24 October. — Ouderling L. van den Akker werd aangesteld als President der Brusselsche Conferentie.

9 December. — Conferentie te Rotterdam, met vergaderingen in de Zaal „Excelsior” en in de Zaal „Caledonia.” Een verslag over 9 maanden gaf het aantal gedoopten in de Conferentie als 58. Een quartet werd door de zoo-even genoemde broederen gezongen, alsook een quintet met Ouderling George Hickenlooper.

31 December. — Bij het einde van dit jaar was het ledental in de Zending 1064, de niet-gedoopte kinderen inbegrepen, en het aantal Zendingen was 32, waaronder zich eene zuster bevond. Het werk gedurende het jaar verricht, toont aan, 21.889 traktaten en 717 boeken verspreid, en 159 personen gedoopt. Het werk heeft dit jaar eenigszins geleden door de afwezigheid gedurende sommige weken, van het grootste aantal der zendelingen, bij gelegenheid der Parijsche Tentoonstelling, en door de ziekte van drie arbeiders te Luik. (Wordt vervolgd.)

DE GRONINGER CONFERENTIE.

De Groninger Conferentie werd Zondag 24 Maart gehouden in de Zaal Schoolstraat, 6, te Groningen. Twee openbare vergaderingen hadden plaats, en Conferentie-President Abraham H. Cannon presideerde. Ouderling Alex Nibley, President der Nederlandsch-Belgische Zending, met Secretaris Robert S. Folland, Ouderling Alvin F. Smith, zoon van President Joseph F. Smith en werkzaam te Londen, waren aanwezig, alsmede een aantal Zendingen uit Nederland, die verder in dit verslag genoemd worden.

De morgen-vergadering werd geopend door het zingen van lied No. 71: „Vast als een Rotssteen.” Ouderling C. N. Willemsen sprak het gebed; en daarna werd gezongen lied No. 53: Wij danken U, Heere, voor profeten.

Pres. A. H. Cannon verwelkomde de Heiligen en vrienden met eenige woorden, en stelde daarna de hoofd-autoriteiten der Kerk en der Zending voor, alsook de arbeiders der Groninger Conferentie. Allen werden eenparig in hunne respectieve roepingen ondersteund. Ouderling L. G. Hardy sprak daarna over den afval en de herstelling van het Evangelie. Hij werd door Ouderling G. Slot gevolgd, welke de noodzakelijkheid van hedendaagsche openbaring verklaarde en een sterke getuigenis van den goddelijken oorsprong van het Boek van Mormon aflegde. Ouderling Alvin F. Smith sprak nu, in de Engelsche taal, en zijne woorden werden door Pres. W. L. Brimhall vertolkt. Spreker verklaarde de herstelling van het Evangelie en getuigde van de openbaring van God den Vader en van Zijnen Zoon Jezus Christus aan den jeugdigen profeet, en vermaande de Heiligen tot getrouwheid. Twee verzen van lied No. 3, „Leid ons, groote Meester,” werden nu gezongen, waarna Ouderling A. Chamberlain aan het woord was, eveneens getuigende van de herstelling van het Evangelie. Ouderling Le Grand Richards was de laatste spreker dezer vergadering en wees op de ongerijmdheid van de leer der uitverkiezing, en bewees uit de Schriften dat alle menschen voor God verantwoordelijk staan. Tot slotzang werd genomen lied No. 121, „Laat uw licht schijnen,” en de dankzegging werd door Ouderling Robert S. Folland gesproken.

De avond-vergadering begon met het zingen van lied No. 41: „Zegenbede.” Ouderling St. D. Markham ging voor in het gebed, waarna werd gezongen lied No. 44: „Jezus werd eertijds veracht.” Het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Jas D. Hoggan en J. A. Stephenson, bijgestaan door Ouderling G. E. Abel. Pres. W. L. Brimhall, van de Amsterdamsche Conferentie, was de eerste spreker; hij toonde de noodzakelijkheid aan van gehoorzaamheid aan het Evangelie, en van gemachtigde dienstknechten Gods om de verordeningen er van te bedienen. Pres. Alex Nibley hield daarna een belangrijke rede over het

tweevoudige bestaan van den mensch en over de geestenwereld, als duidelijk gemaakt door de Heilige Schrift. Hij weerlegde vele valsche beschuldigingen welke de wereld tegen het „Mormonisme” aanvoert, en sprak van de liefde en opofferingen van de Heiligen der laatste Dagen.

Een zendingen-quartet, bestaande uit Pres. Alex Nibley en Ouderlingen A. Chamberlain, L. G. Hardy en R. S. Folland, gaf een Engelsch lied te hooren. Daarna werd nog het lied No. 58: „Doe wat recht is,” door de gemeente gezongen en de dankzegging gesproken door Ouderling J. A. Ririe.

De zaal, die geschat wordt ongeveer 150 personen te kunnen bevatten, was geheel gevuld met een aandachtig publiek. De dag was een gezegende, en goede vruchten worden van het houden dezer conferentie verwacht.

Den volgenden dag werd een priestervergadering voor de Zendingen gehouden, waar goede leeringen werden gegeven door Pres. Alex Nibley en Ouderling Alvin F. Smith. Al de Zendingen gaven verslag van hunne werkzaamheden, en velen getuigden van wonderbare genezingen en goddelijke leiding in hun werk ondervonden. De raad werd aan de broederen gegeven, dat zij er allen een praktijk van zouden maken om aantekening te houden van de wonderbare genezingen en andere merkwaardige voorvallen en ondervindingen waarvan zij getuigen zijn.

(Uit het Engelsch.)

J. ALFRED RIRIE, *Secr.*

OVERLEDEN.

VERHAM. — Te Amsterdam is 20 Februari j.l. overleden Zuster Fenna Maria Verham, in den ouderdom van 27 jaren. Zij werd door Ouderling F. A. Brown gedoopt, toen zij acht jaren oud was.

ANJEWIERDEN. — Broeder Hendrik Anjewierden is den 26sten Februari j.l. in het hospitaal te Groningen overleden, in den ouderdom van bijna 25 jaren. Hij was een lid van de Kerk sedert 3 October 1903.

I N H O U D :

De Geschiedenis van een Lied	Blz. 114	Hoe ik waarheid vond	Blz 123
Een lang gezicht	„ 116	Geschiedenis der Nederl.-Belg. Zending	„ 125
Een groot man	„ 117	De Groninger Conferentie	„ 127
„Wetende, dat hij een' kleinen tijd heeft”	„ 120	Overleden	„ 128
Natuurwonderen van Arizona	„ 121		

Uitgegeven door de NEDERL.-BELG. ZENDING, Boezemsingel 116, Rotterdam. Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.